

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: apl. sędz. Adrianna Bora

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Rejonowej Nowe Miasto w Poznaniu Pawła Barańczaka

4po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r.

sprawy **P. S. (1)**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 21 lutego 2022 r., sygn. akt III K 860/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. kwotę 516,60 zł (w tym podatek VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 720/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 21 lutego 2022 r., sygn. akt III K 60/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 10 kpk poprzez wszczęcie przeciwko oskarżonemu postępowania o czyn z art. 288 § 1 kk w sytuacji, gdy wniosek o ściganie przestępstwa zniszczenia mienia ruchomego w postaci telefonu komórkowego marki H. (...) nie został złożony przez właściciela przedmiotowego mienia i w rzeczywistości pochodził od osoby nieuprawnionej. To skutkowało zaistnieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 kpk</p>	<p>#zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Analiza akt sprawy potwierdza wskazania apelującego, że zniszczony przez oskarżonego P. S. (1) telefon został kupiony i zarejestrowany na R. K. (1) – matkę pokrzywdzonej M. K. (1). Znamienne jest jednak, iż ten telefon został przekazany przez R. K. (1) córce do używania i z takim właśnie zamysłem został nabyty w sieci P.. Obrońca oskarżonego zdaje się nie dostrzegać przepisu art. 49 § 1 kpk, zgodnie z którym pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Nie ulega więc wątpliwości, iż o</p>		

pokrzywdzeniu w rozumieniu prawa karnego decyduje bezpośrednio naruszonego lub zagrożonego przestępstwem dobra prawnego, a o tym, czyje dobro prawne zostało w konkretnej sytuacji naruszone, decyduje prawo karne materialne. Sięgając do normy karnomaterialnej art. 288 § 1 kk należy uznać, że przedmiotem ochrony tego przepisu jest własność, posiadanie i inne prawa do rzeczy. W konsekwencji powyższego również posiadacz, czy użytkownik danej rzeczy, a nie tylko właściciel jak w sposób odosobniony utrzymuje apelujący, może być osobą pokrzywdzoną przestępstwem zniszczenia mienia sankcjonowanym w art. 288 § 1 kk. Taka sytuacja miała miejsce w kontrolowanej sprawie, w której osobą pokrzywdzoną czynem P. S. (1) była użytkowniczka telefonu komórkowego marki H. (...) – M. K. (1), która złożyła w tej sprawie skuteczny wniosek o ściganie oskarżonego za zniszczenie wymienionego telefonu. Nieprawidłowe było twierdzenie apelującego, że wniosek o ściganie powinna złożyć właścicielka telefonu – R. K. (2), która w rzeczywistości z rzeczy tej nie korzystała i jej nie użytkowała, a jedynie zakupiła ją na swoje nazwisko w salonie (...), następnie przekazując ten telefon swojej córce. Reasumując wszystko powyższe, chybione były twierdzenia obrońcy jakoby w kontrolowanej sprawie zachodziła bezwzględna przesłanka procesowa odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk odnośnie zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Wniosek o ściganie został złożony przez osobę uprawnioną – M. K. (1), a więc nie może być mowy o wystąpieniu okoliczności, o

których mowa w art. 17 § 1 pkt 10 kpk.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków, z których zresztą z uwagi na podniesioną bezwzględną przesłankę odwoławczą, jedynym adekwatnym byłby wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku co do zarzutu z pkt 1 i umorzenie postępowania w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 kpk. Wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła jednak negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 10 kpk, a więc nie było przeszkód dla prowadzenia niniejszego postępowania i przypisania P. S. (1) odpowiedzialności karnej za czyn z art. 288 § 1 kk.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 49 § kpk poprzez błędne i nieznajdujące oparcia w okolicznościach – tak faktycznych, jak i prawnych –	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>sprawy przyjęcie, iż M. K. (1) jest pokrzywdzoną czynu zabronionego stypizowanego w przepisie art. 288 § 1 kk, czego konsekwencją było nałożenie przez Sąd I instancji na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz M. K. (1) kwoty 1.000zł, podczas gdy ww. osoba nie jest pokrzywdzoną przestępstwem, o którym mowa w przepisie art. 288 § 1 kk, bowiem nie jest ona właścicielką uszkodzonego mienia, a zatem działanie oskarżonego bezpośrednio nie naruszyło jakiegokolwiek dobra prawnie chronionego M. K. (1).</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgłoszenie tego zarzutu było zbędne. Obrońca, zresztą niestety w szeregu innych kwestiach w środku odwoławczym podobnie kilkakrotnie omawia tożsame okoliczności, powołując je w różnych zarzutach i odnosząc się do nich wielokrotnie. Było to całkowicie zbędne i nie wzmacniało siły zarzutów. Przedmiotowy zarzut zatem jedynie iluzorycznie podnosi inne kwestie niż zarzut opisany w pkt 3.1., a w rzeczywistości dotyczy on tożsamego problemu i porusza takie samo zagadnienie. Sąd Okręgowy postanowił zatem jednorazowo omawiać zagadnienia, które były powtarzane w różnych miejscach apelacji. Dlatego też za wystarczające należało uznać tutaj podanie, że w przedmiotowej sprawie nie został w żaden sposób naruszony przepis art. 49 § 1 kpk, a M. K. (1) była osobą pokrzywdzoną czynem P. S. (1) wyczerpującym znamiona z art. 288 § 1 kk. W konsekwencji, całkowicie</p>		

<p>zasadne było orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 1.000 zł na rzecz tej pokrzywdzonej. Szersze rozważania na ten temat zostały przedstawione w pkt 3.1., do którego Sąd II instancji z tego miejsca odsyła.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Nie doszło do naruszenia procedury, tj. art. 49 § 1 kpk, a M. K. (1), wbrew odmiennym wskazaniom apelacji, była osobą pokrzywdzoną czynem oskarżonego wyczerpującym znamiona z art. 288 § 1 kk. Zasadne było więc orzeczenie na jej własnie rzecz obowiązku naprawienia szkody powstałej na skutek przestępstwa P. S. (1).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny – i to z przekroczeniem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego – zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zeznań świadka M. K. (1) i uznaniu ich za całkowicie wiarygodne oraz przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności zeznań dotyczących rzekomego pobicia ww. świadka przez oskarżonego w dniu 20 grudnia 2019 r., nadto tego, iż w przeszłości oskarżony stosował wobec świadka agresję fizyczną, - wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) i uznaniu ich za wiarygodne jedynie w części w jakiej oskarżony potwierdził swoją obecność w dniu 20 grudnia 2019 r. w mieszkaniu świadka M. K. (1) oraz pozbawieniu wyjaśnień oskarżonego waloru wiarygodności w pozostałym zakresie, w szczególności w zakresie dotyczącym tego, iż w dniu 20 grudnia 2019 r. oskarżony nie uderzył M. K. (1) w twarz. 	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia nie potwierdziła by w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 7 kpk w trakcie czynności jaką jest ocena dowodów. Sąd Rejonowy z odpowiednią dozą ostrożności ocenił cały osobowy materiał dowodowy, zgromadzony w tej sprawie, mając na względzie wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady doświadczenia życiowego, wiedzy oraz logicznego rozumowania. Organ meriti wyraźnie zaznaczył,</p>		

którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a jakie z nich na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Sąd Rejonowy przedstawił przy tym rzeczową argumentację uzasadniającą taki kształt oceny dowodów, z którą Sąd odwoławczy w całości się identyfikuje i ocenia ją za trafną.

Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia art. 7 kpk nie mógł być skuteczny albowiem został on skonstruowany w całkowitym oderwaniu od zasad wyrażonych w tym przepisie. Apelujący powoływał się bowiem na pewne fragmenty zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego w taki sposób by wykazać brak winy P. S. (1), jednocześnie zupełnie ignorując te części osobowego materiału dowodowego, z których wynikały odmienne wnioski. Obrońca nie widział przy tym przeszkód dla wykazywania całkowitej wiarygodności wyjaśnień jego klienta, w zakresie w jakim kategorycznie zaprzeczał kilkakrotnemu uderzeniu M. K. (1) otwartą dłonią w twarz, chociaż wyjaśnienia P. S. (1) co do incydentu ze zniszczeniem telefonu składane na różnych etapach postępowania wykazywały spore rozbieżności. Dodatkowo, przedstawiony przez niego opis zdarzeń (tam gdzie zapewniał, że to on wyszedł z córką na rękach na klatkę schodową) był sprzeczny z zeznaniami sąsiadki G. K., która widziała M. K. (1) schodzącą z córką na rękach, a oskarżony miał iść bezpośrednio za nią. G. K. chociaż nie była naocznym świadkiem inkryminowanych zdarzeń, to widziała jego uczestników kilka chwil później, a jej zeznania potwierdziły wskazania

pokrzywdzonej, a nie oskarżonego. Niezrozumiałe było przy tym wskazanie apelacji, że G. K. nie potwierdziła uderzenia pokrzywdzonej przez oskarżonego w twarz skoro sytuacja ta miała miejsce zanim świadek zobaczyła pokrzywdzoną i oskarżonego i wewnątrz mieszkania należącego do rodziców pokrzywdzonej, bez udziału osób trzecich. Trafne było w takim przypadku danie wiary zeznaniom M. K. (1) w całości, zwłaszcza że przedstawiony przez nią przebieg zdarzeń był zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wiedzy oraz logicznego rozumowania. Sąd Rejonowy słusznie odniósł się do tej części wyjaśnień oskarżonego, jaka została obdarzona przymiotem wiarygodności, a w których mówił on o „awanturze” z byłą partnerką i silnym swoim wzburzeniu emocjonalnym. Wskazania te pośrednio potwierdzają relację M. K. (1) dotyczącą kilkakrotnego uderzenia jej przez P. S. (1) otwartą dłonią w twarz kiedy starała się ona odebrać mu ich wspólną córkę po zagrożeniu zabrania jej przez oskarżonego. Zaznaczyć jednak należy, że okoliczność ta nie był kluczowa dla dokonania oceny dowodów, a miała charakter jedynie pomocniczy. Głównym powodem uznania wiarygodności relacji pokrzywdzonej była ich spójność, konsekwencja oraz korelacja z zeznaniami G. K., które to ważkie cechy lekceważył w apelacji obrońca. Zbyt wiele uwagi apelujący poświęcił zaś treści zeznań rodziców pokrzywdzonej – R. oraz K. K.. Osoby te nie były obecne w mieszkaniu w dniu 20 grudnia 2019 r., nie obserwowały inkryminowanych zdarzeń i nie miały o nich bezpośredniej wiedzy. Skąpą informację o tych

wydarzeniach przekazała im córka, która wiedząc o niechęci rodziców do P. S. (1) nie zwierzała się rodzicom o jej relacjach z oskarżonym. Z tych też względów ani R. K. (2), ani też K. K. nie wiedzieli nic o niepoprawnych zachowaniach podsądnego względem pokrzywdzonej w czasie kiedy jeszcze wspólnie zamieszkiwali. P. S. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z niechęci rodziców jego partnerki i nigdy w ich obecności źle się wobec niej nie zachowywał. Poza tym podkreślić należy, że postępowanie oskarżonego mające wyczerpywać znamiona z art. 207 § 1 kk nie było przedmiotem kontrolowanego postępowania karnego, a materiały w tym zakresie, zgodnie z postanowieniem prokuratorskim z 7 września 2020 r. (k. 64), zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania i będą podlegały dalszemu badaniu w innym postępowaniu karnym. Sąd Rejonowy nie zajmował się więc ustalaniem, czy w przeszłości P. S. (1) faktycznie dopuszczał się przemocowych zachowań w stosunku do M. K. (1), o których ta zeznawała. Powyższa okoliczność nie miała bowiem znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania podsądnego w zakresie czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia. Niezależnie bowiem od tego czy w przeszłości oskarżony używał siły fizycznej, naruszał nietykalność cielesną ówczesnej swojej partnerki czy nie, nie przesądzało to w żadną stronę jego sprawstwa za zarzucany w kontrolowanej sprawie czyn opisany w pkt 2.

Obrońca oskarżonego zgłaszał też poważne zastrzeżenia do sposobu oceny wyjaśnień P. S. (1) twierdząc, że winny być one przez Sąd I instancji obdarzone w

całości przymiotem wiarygodności. Skarżący nie dostrzegł jednak słabości wyjaśnień oskarżonego, o których była mowa wcześniej. Mianowicie, były one wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne i niezgodne z relacją świadka G. K. oraz samej pokrzywdzonej M. K. (1). Sąd Rejonowy trafnie zwrócił też uwagę na fakt, że spotkanie oskarżonego z córką przebiegało w spokojnej atmosferze, pokrzywdzona w żaden sposób nie utrudniała mu widzeń z dzieckiem, dopiero otrzymane przez pokrzywdzoną M. K. powiadomienie na telefon z portalu społecznościowego spowodowało, że P. S. bardzo się zdenerwował i wyładował swoją złość najpierw na tym urządzeniu, niszcząc je, a następnie na osobie pokrzywdzonej. Oskarżony zagroził, że zabierze jej dziecko i odda do domu dziecka, a kiedy pokrzywdzona starała się przejąć córkę z jego objęć, uderzył kobietę kilkakrotnie w twarz. Nie dziwi zatem, że M. K. (1) po tym wszystkim wybiegła na korytarz, zabierając ze sobą córkę, i tam spotkała sąsiadkę – G. K.. Pokrzywdzona nie miała żadnego powodu by razem z córką wychodzić na korytarz, zwłaszcza że nie była ona ubrana w sposób dostosowany do wyjścia na zewnątrz (miesiąc grudzień). Logiczny ciąg tych zdarzeń potwierdza wiarygodność relacji pokrzywdzonej, która jako czynnik powodujący opuszczenie przez nią mieszkania podała spoliczkowanie jej przez P. S. (1), co stanowiło przestępstwo z art. 217 § 1 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt II i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie

zasadny

oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk. Skarżący nie wykazał natomiast żadnych konkretnych uchybień po stronie organu meriti, a jedynie przedstawił swoje subiektywne stanowisko na ten temat opierające się na bezpodstawnym założeniu, że jedynym wiarygodnym dowodem w tej sprawie były wyjaśnienia P. S. (1). Taki sposób podważania poprawności oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy nie mógł doprowadzić do uwzględnienia tego zarzutu, gdyż nie spełniał on podstawowych wymagań wyznaczonych przez przepisy dla zarzutu obrazy przepisu prawa procesowego pod postacią art. 7 kpk.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez nienależyte i niewyczerpujące przeprowadzenie przez Sąd I instancji postępowania dowodowego oraz zaniechanie przeprowadzenia istotnych dla	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy dowodów, w szczególności nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny sądowej.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia nie potwierdziła żadnych uchybień co do zakresu i sposobu prowadzonego w tej sprawie postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy przesłuchał wszystkich świadków, mogących posiadać wiedzę o inkryminowanych zdarzeniach z dnia 20 grudnia 2019 r. i zapoznał się ze wszystkimi dokumentami zgromadzonymi w tej sprawie. Organ meriti słusznie nie widział potrzeby prowadzenia jeszcze bardziej rozbudowanego postępowania dowodowego z zakresie czynu z art. 217 § 1 kk zarzucanego P. S. (1), ponieważ zebrane dowody (ocenione zgodnie z dyrektywami z art. 7 kpk) dawały wystarczające postawy dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za ten czyn. Należy pamiętać o tym, że art. 167 kpk nakłada na Sąd I instancji obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny	

dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, a tym samym wymaga uzupełnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt V KK 323/2, Legalis nr 2533030), a z taką sytuacją nie mamy do czynienia w tej sprawie. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny sądowej było zbędne dla ustalenia, że zachowanie P. S. (1) w postaci kilkukrotnego uderzenia pokrzywdzonej otwartą ręką w twarz doprowadziło do naruszenia jej nietykalności cielesnej. Skoro skutkiem działania oskarżonego nie były żadne obrażenia ciała, a sama pokrzywdzona stwierdziła, że takowych nie doznała to nie miało podstaw powoływanie biegłego z zakresu medycyny sądowej. Na marginesie można dodać, że w toku procesu przed Sądem I instancji ani obrońca, ani też sam oskarżony nie wnioskowali o przeprowadzenie tego typu dowodu, dopiero w apelacji zgłaszając zastrzeżenia do braku takiego dowodu. Stanowisko obrońcy na ten temat zostało jednak ocenione przez organ odwoławczy jako nieuzasadnione.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt II i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny sądowej odnośnie obrażeń jakich M. K. (1) doznała na skutek zdarzenia z dnia 20 grudnia 2019 r. nie było żadnych uchybieniem. Przeprowadzenie takiego dowodu było zbędne dla ustalenia odpowiedzialności karnej P. S. (1) co do czynu z art. 217 § 1 kk zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a przeciwne stanowisko obrońcy na ten temat było chybione.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez nieuzasadnioną i niezajdującą oparcia w realiach sprawy odmowę przyznania waloru całkowitej wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego i bezzasadnym przyjęciu, że skoro oskarżony – kierując się silnymi emocjami i zazdrością – zniszczył mienie w postaci telefonu komórkowego marki H. (...), to musiał uderzyć M. K. (1) w twarz, co niewątpliwie świadczy o niezachowaniu przez Sąd I instancji – mimo ciężącego na nim obowiązku – zasady obiektywizmu w zakresie uwzględniania okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Warto w tym miejscu wskazać, że zarówno art. 4 kpk, jak i art. 2 § 2 kpk nie mogą stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, ponieważ formułują one ogólne zasady procesowe, których przestrzeganie gwarantowane jest przez poszczególne przepisy procedury karnej. Zarzuty naruszenia zasad wyrażonych w tych przepisach ogólnych wymagają więc wykazania obrazy konkretnej regulacji procesowej chroniącej przestrzeganie tych zasad (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt II KK 56/21, Legalis nr 2671701). Obrońca poprzez ten zarzut ponownie próbował wykazać nieprawidłowości w ocenie wiarygodności poszczególnych dowodów i jest to kolejny przykład zbędnego powielania w apelacji tych samych treści. Sąd Okręgowy w pkt 3.3. niniejszego uzasadnienia przedstawił stanowisko odnośnie prawidłowości procesu oceny dowodów przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy i dlatego odsyła do lektury tamtych rozważań. W tym miejscu warto jedynie podkreślić, że kontrola odwoławcza nie wykazała by rzeczywiście doszło do naruszenia reguł proceduralnych z art. 4 kpk, czy też art. 2 § 2 kpk, co niezasadnie sugerował w apelacji obrońca. Przeciwnie, Sąd Rejonowy orzekł z zachowaniem wszystkich „za i przeciw” stwierdzonych wobec podsądnego, zatem obiektywnie i nie pod z góry przyjęty werdykt. Odmienne w tym zakresie wskazania obrony były nieuprawnione oraz w zniekształcony sposób</p>	

interpretowały ogląd zachowania oskarżonego przez Sąd Rejonowy.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt II i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie wykazała żadnych uchybień w zakresie zastosowania przepisów proceduralnych wyrażonych w art. 4 kpk oraz art. 2 § 2 kpk. Nie było więc powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w sposób zgodny z żądaniami apelującego.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym i nieznajdującym odzwierciedlenia w okolicznościach sprawy przyjęciu, że: - oskarżony – działając pod wpływem zazdrości – nie ograniczył się jedynie do zniszczenia telefonu	# zasadny # częściowo zasadny #niezasadny

	<p>komórkowego marki H. (...) i uderzył M. K. (1) w twarz</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnienia oskarżonego stanowiły jedynie obroną przez niego linię obrony, której celem jest uniknięcie przez oskarżonego odpowiedzialności karnej, - oskarżony uderzył M. K. (1), gdy ta starała się odebrać mu ich wspólną córkę - w przeszłości oskarżony stosował wobec świadka M. K. (1) przemoc fizyczną, - oskarżony pozostawał pod wpływem silnego zburzenia, co spowodowało, iż zastosował wobec M. K. (1) przemoc fizyczną, - wniosek o ściganie przestępstwa z art. 288 § 1 kk został złożony przez osobę uprawnioną, - M. K. (1) jest pokrzywdzoną czynem zabronionym stypizowanym w przepisie ar. 288 § 1 kk. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na początek koniecznym było przekazanie kilku uwag o charakterze proceduralnym. Otóż bowiem, konstruując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie można zapominać, że zarzut taki należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd</p>		

braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyny błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny, to powinien podnieść zarzut obrazu tych przepisów i jedynie jako ich skutek wskazać błędne ustalenia faktyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21, Lex nr 3273034). Ponadto istotne jest to, że wykazanie błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 77/21, Lex nr 3330120). Tymczasem obrońca oskarżonego w taki właśnie, niepoprawny, sposób skonstruował niniejszy zarzut. Przedstawił on w środku odwoławczy alternatywną ocenę dowodów, korzystną dla jego klienta, która nie czyniła zadość żadnym normom proceduralnym i następnie zaprezentował własne wnioski co do winy i sprawstwa P. S. (1). Zarzut taki nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd II instancji. Oceniony przez Sąd Rejonowy jako wiarygodny, materiał dowodowy dawał odpowiednie podstawy dla stwierdzenia, że w/w oskarżony dopuścił się popełnienia wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia przestępstw. Przypisanie mu winy i sprawstwa przez Sąd I instancji było więc w pełni uzasadnione.

W sytuacji kiedy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych

stanowiły jedynie powtórzenie tożsamy argumentów jakie zostały już kompleksowo omówione przy poszczególnych zarzutach błędnej oceny dowodów i nie zawierały one żadnych dodatkowych wskazań autora apelacji, Sąd Okręgowy odstąpił od ich głębszego opisywania, gdyż w ten sposób niepotrzebnie doszłoby do powielania tych samych treści i wpłynęłoby to tylko niekorzystnie na jasność przekazu uzasadnienia. Gdyby w ramach zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przedstawione zostały przez obrońcę nowe zagadnienia, organ odwoławczy pochyliłby się nad nimi, jednak takich treści nie sposób doszukać się z apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1). Kwestia poprawności uznania M. K. (1) za pokrzywdzoną czynem z art. 288 § 1 kk została wyczerpująco omówiona w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia i absolutnie nie ma podstaw by powracać do tego zagadnienia przy zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie

przebiegu inkryminowanego zdarzenia były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadały się jedynie na tej części wyjaśnień podsądnego, która w pełni słusznie została odrzucona jako niewiarygodna. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że stanowisko obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok, w szczególności poprzez wydanie w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego, było chybione.

Lp.	Zarzut	
3.7.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 288 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż pokrzywdzonym przestępstwa zniszczenia mienia jest nie tylko właściciel tego mienia, ale również jego użytkownik, co w konsekwencji doprowadziło do zakwalifikowania M. K. (1) jako pokrzywdzonej działaniem oskarżonego polegającym na zniszczeniu telefonu komórkowego marki H. (...), podczas gdy dobrem podlegającym prawnej ochronie na gruncie przepisu art. 288 § 1 kk jest wyłącznie prawo własności, a nie uprawnienie do jej użytkowania i korzystania z niej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przedmiotowy zarzut nie miał racji bytu. Kwestionowanie odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn z art. 288 § 1 kk poprzez zgłoszenie negatywnej		

<p>przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 10 kpk w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 kpk było już przedmiotem analizy w pkt 3.1. poświęconym rozstrzygnięciu zasadności zarzutu obrazy przepisu postępowania, tj. właśnie art. 17 § 1 pkt 10 kpk. Apelujący nie przedstawia w tym miejscu żadnych nowych argumentów, a jedynie ogranicza się do zaprezentowania swojego subiektywnego stanowiska, że osobą pokrzywdzoną przestępstwem zniszczenia mienia może być tylko i wyłącznie właściciel danej rzeczy. Twierdzenia obrony są zupełnie nietrafione, wręcz odosobnione w świetle jednolitego stanowiska orzecznictwa i doktryny, iż pokrzywdzonym tego typu czynem może być również posiadacz, czy użytkownik danej rzeczy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. (1) od zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1), jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenia o karach jednostkowych jak i karze łącznej oraz obowiązku naprawienia szkody są wyważone, sprawiedliwe i nie rażą surowością. Kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny jawi się jako godna zaakceptowania, biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości obu czynów, ich zawinienia przez sprawcę, karanego już wcześniej za przestępstwa podobne oraz wszystkie te okoliczności, które przytoczył Sąd I instancji w uzasadnieniu pisemnym.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 października 2022 r. o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów radcy prawnego została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. Oskarżony nie posiada żadnego znaczącego majątku, obecnie przebywa w zakładzie karnym, gdzie nie jest zatrudniony i nie uzyskuje żadnych dochodów. Dodatkowo ma on przed sobą perspektywę odbycia kolejnej kary pozbawienia wolności orzeczonej na mocy wyroku Sądu Rejonowego, który został w tym postępowaniu odwoławczym utrzymany w mocy w całości. Nadto oskarżonego obciąża obowiązek poniesienia kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne. Sąd Okręgowy doszedł do</p>

wniosku, że dodatkowe obciążanie oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzenie mu opłaty za II instancję stanowiłoby dla niego zbyt dużą dolegliwość finansową.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak